

de vanskelige Kommunikationsforhold er foreslaaet forlænget til 6 Maanedere.

Kapitel VIII.

Om Udgifterne i Anledning af særlige Traangstilfælde m. m.

§ 72. Regelen i Lovens § 61 om de af det offentlige til Underhold og Forsørgelse af blinde, døvstumme, Idioter og sindssyge udredede Omkostninger er her efter Lagtingets Ønske foreslaaet ændret saaledes, at for saa vidt der af Amtsfattigkassen ydes Bidrag i denne Anledning, skulle de udredede Omkostninger ikke anses som Fattighjælp, uden Hensyn til, om vedkommende har været anbragt paa en offentlig Anstalt eller ej.

§ 73. I Overensstemmelse med Lagtingets Indstilling foreslaas her, at Udgifterne til Kur og Pleje af Personer, der, som lidende af venerisk Sygdom, ere tagne under offentlig Behandling i Henhold til Loven af 10 April 1874, skulle udredes af Amtsrepartitionsfonden, jfr. § 62 1ste Stykke i Loven af 1891. I Stedet for Bestemmelserne i bemeldte Paragrafs 2det Stykke, der ikke passe paa Færøerne, foreslaas her dernæst, ligaledes efter Lagtingets Indstilling, at Udgifterne ved Behandling af andre smitsomme Sygdomme, der tages under offentlig Behandling, skulle, for saa vidt Lægehjælp angaar, udredes af samme Fond, medens alle andre Udgifter, saa som til Medicin, Lægens Befordring m. m. skulle udredes af Distriktets Fattigvæsen, naar vedkommende ikke selv er i Stand til at tilvare dem, hvorhos bestemmes, at saadan Hjælp ikke skal betragtes som Fattighjælp.

§ 75. Bestemmelsen i Lovens § 64 om Hjemsendelse af danske Søfolk, som forlise og savne Midler til at hjælpe sig selv frem, foreslaas her optaget uforandret, kun at det, som af Lagtinget indstillet, overdrages til Landsfogden i Stedet for til Bestyrelsen for den Kommune, i hvilken de paagældende ere komne i Land, at drage Omsorg for deres Hjemsendelse.

Lagtinget havde her foreslaaet tilføjet en Bestemmelse om, at naar Talen er om Hjemsendelse af udenlandske Søfolk, skal Amtmanden drage Omsorg for Udgifternes Refusion fra det Land, hvortil de høre. Der er imidlertid ikke fundet Anledning til Optagelsen af en saadan Regel, der i Tilfælde af, at vedkommende fremmede Land har en Konsul paa Stedet, som sørger for Hjemsendelsen, ikke bør gælde, og som i andre Tilfælde, hvor altsaa det offentlige har maattet paatage sig Hjemsendelsen og foreskyde Udgifterne, er selvfølgelig.

De to sidste Paragrafer i Loven af 1891 Kapitel VI, angaaende Forsørgelsen af tjenstgørende militæres Familier og angaaende husvilde Familieforsørgere i Landkommunerne ere i Overensstemmelse med Lagtingets Indstilling udeladte i nærværende Forslag.

Kapitel IX.

Om Lovens Ikrafttræden samt Ophævelse af ældre Lovbestemmelser.

§ 76. Lovens Ikrafttræden foreslaas sat til 1ste Januar 1895.

§ 77, om Forholdet til det øvrige Kongerige og Island, slutter sig med de nødvendige Ændringer af Hensyn til det forskellige stedlige Omraade nøje til Loven af 1891 § 66.